

кашинъ билъ мъртавъ. Лицето му сияело срѣдъ бѣлитѣ коси.

Минало година време. Съкашъ болестъ налетѣла надъ царството. Въ неопитни ржце паднала властѣта и всичко трѣгнало на лошо. Крали Марко не умѣлъ да царува. Той знаелъ да бие диви звѣрове и лами. Съ единъ ударъ на тежката си ржка да дѣни земята. Съ шепа пѣсъкъ да отбива разбѣснѣла рѣка. Нѣмало сега кжде силата си да покаже. Царъ билъ и всичко му се кланяло! Скоро той свикналъ до насита да яде и пие. Единъ златаръ направилъ даръ на царя си: златна купа—дето събира седемдесетъ оки вино. Крали Марко [давалъ, царството си на оня, който може на единъ дѣхъ да пресуши златната купа. Само той можелъ—никой другъ! Безъ грижи заживѣлъ младиятъ царъ.

Западало царството при такъвъ владетель. Турци нѣколко пѣти навлизали въ него, грабѣли и избивали какво срещнатъ. Завѣдили се разбойници. Славолюбиви воеводи и юнаци образували отдѣлни владения въ царството и господарували въ тѣхъ. Нещѣли да знаятъ за царя. Още по-малко за народа, който теглѣлъ, гладувалъ и мрѣлъ, като обхванатъ отъ прилѣплива болестъ.

Старата царица гледала мълчаливо на кжде върви царството и клатѣла глава.

Крали Марко не знаелъ, що да прави. Измисли нѣщо, то пакъ лошо излѣзе.

Събрали се веднажъ голѣмци и юнаци, пиятъ ядатъ и се хвалятъ кой е по-юнакъ. Крали Марко седѣлъ съ тѣхъ и кога всички изказали хвалбитѣ си, продумалъ:

—Нѣма що. Всички сте голѣми юнаци. Но азъ